

Arrest

nr. 152 418 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten R. AKTEPE en N. ALKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 23 februari 2010 in het huwelijk met V.T., een Bulgaarse onderdaan met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 3 mei 2010 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd op 2 december 2010 ingewilligd.

1.3. Verzoeker kwam op 14 december 2010 het Rijk binnen en werd in het bezit gesteld van een verblijfstitel.

1.4. Bij een politiecontrole op 30 januari 2014 werd vastgesteld dat verzoeker niet langer bij zijn echtgenote verbleef.

1.5. Verweerder verzocht de administratieve diensten van de stad Beringen om verzoeker uit te nodigen om hem in het bezit te stellen van een op 23 april 2014 gedateerd schrijven waarbij hij wordt verzocht om zijn situatie nader toe te lichten en om tevens een uitgebreid samenwoningverslag te willen opmaken.

1.6. De administratieve diensten van de stad Beringen deelden verweerder mee dat verzoeker op 5 mei 2014 werd uitgenodigd om kennis te nemen van het schrijven van 23 april 2014 doch geen gevolg gaf aan deze uitnodiging en dat hij een aangetekend schrijven van 17 juni 2014 niet ophaalde op het postkantoor.

1.7. Een politie-inspecteur stelde op 26 juni 2014 een verslag op waaruit blijkt dat verzoeker nooit kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres.

1.8. Verzoeker is sedert 26 augustus 2014 uit de echt gescheiden.

1.9. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 november 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 20 april 2015 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [C.]
Voornamen: [Ö.B.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister en van samenwoningverslag van de Lokale Politie Beringen dd. 30.01.2014 blijkt dat betrokkene niet meer op het echtelijke adres verblijft sinds december 2013; op 16.12.2013 werd hij ingeschreven op een ander adres. Betrokkene verklaarde dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart.

Uit de gegevens van het rijksregister [blijkt] dat de echtscheiding inmiddels werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven op 26.08.2014. De echtscheiding werd op 03.10.2014 te Brussel in de registers overgeschreven.

Op 23.04.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene werd door de bevoegde diensten van de stad Beringen meermaals uitgenodigd deze instructies te komen betekenen: een eerste maal dd. 05.05.2014, een tweede maal via aangetekend schrijven dd. 17.06.2014.. Het aangetekend schrijven werd niet afgehaald; tot op heden heeft betrokkene zich niet aangeboden.

Gezien betrokkene ervoor koos om niet in te gaan op deze uitnodiging, ;wordt het voeren van bovenstaand onderzoek door betrokkene zelf onmogelijk gemaakt.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enig[...] verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. X van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. X van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of

zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing[en], is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborgen zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 21 niet juist gemotiveerd.

Er is slechts een verwijzing naar artikel 52,§4, vijfde lid van het KB van 08.10.81.

Er is geen verwijzing naar artikel 7 VV."

2.1.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat wanneer een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten samen worden betekend hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. X van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat "[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn." (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 42quater en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt namelijk geuid dat toepassing werd gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat hij uit de echt gescheiden is van de vrouw in functie van wie hij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Er wordt verder uiteengezet dat verzoeker, door niet te reageren op verscheidene uitnodigingen om zijn situatie toe te lichten, het onmogelijk maakte om te voldoen aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met kennis van zaken aan te wenden.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verweerder zich beperkt tot de verwijzing naar 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en verzoeker terecht aangeeft dat een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. Het is derhalve niet mogelijk om vast te stellen op welke precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verweerder zich meent te kunnen beroepen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aan deze vereiste dient nochtans te worden voldaan, gelet op het feit dat in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te bevatten. Verweerder verliest dit uit het oog in zijn nota met opmerkingen.

Ten overvloede moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In voorliggende zaak is er evenwel geen sprake van een situatie waarbij een recht op verblijf niet wordt erkend, maar van een situatie waarbij een einde wordt gesteld aan een recht op verblijf. Verweerder heeft derhalve hoe dan ook verwezen naar een reglementaire bepaling die in voorliggende zaak niet relevant is.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij kan wel worden gevolgd waar hij een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 42quater Vw. stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...).

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

1.

Het huwelijk van verzoeker heeft 3 jaar geduurd tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure en leefde verzoeker in het Rijk gedurende meer dan 1 jaar samen met zijn echtgenote en is hij tewerkgesteld. (STUKKEN 5-7-8-9-10)

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker werkt. Er bevindt zich een loonbrief van de maand juni 2013 in het dossier. (STUK 5)

De wijkagent meldt in zijn verslag dat verzoeker wegens beroepsredenen [v]aak afwezig is. (STUK 6)
Op het attest samenstelling gezin is het beroep van verzoeker ook opgenomen. (STUK 4)

Verzoeker heeft altijd gewerkt sinds zijn aankomst in het Rijk. Hij brengt zijn individuele rekeningen en aanslagbiljetten bij vanaf zijn aankomst in het Rijk. (STUK 7-8)

Bijgevolg speelt art. 42quater §4 lid 1 Vw. in het voordeel van verzoeker en is art. 42quater §1, eerste lid, 4° niet van toepassing.

Verwerende partij heeft uit het oog verloren dat verzoeker valt onder bovenvermelde uitzonderingscategorie, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.

Verder heeft verwerende partij geen rekening gehouden met alle elementen van de tewerkstelling en integratie van verzoeker.

In de bestreden beslissing staat vermeld dat verzoeker tot 2 maal toe uitgenodigd zou zijn door de gemeente om stukken binnen te geven in het kader van een socio-economisch onderzoek, nl. per gewone post op 05.05.2014 en per aangetekend schrijven op 17.06.2014.

Verzoeker betwist dat hij ooit is uitgenodigd door de gemeente, alleszins heeft hij zelf niets ontvangen. Er is dus blijkbaar iets verkeerd gegaan met de post.

Uit het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker werd uitgenodigd door de gemeente om stukken binnen te brengen.

Alleszins heeft verzoeker geen enkele uitnodiging ontvangen van de gemeente.

Het middel is gegrond wegens schending van art. 42quater Vw.

Verzoeker heeft sedert zijn aankomst in het Rijk altijd gewerkt en heeft hij zich geïntegreerd.

Hij heeft nog steeds een blanco strafregister.”

2.2.2. De bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker is gegrond op de vaststelling dat verzoeker uit de echt gescheiden is van de vrouw in functie van dewelke hij dit verblijfsrecht verkreeg. Verweerder heeft derhalve, zoals ook duidelijk blijkt uit de motivering van voormelde beslissing, toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van

de Vreemdelingenwet. Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat geen toepassing kan worden gemaakt van de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalde mogelijkheid om over te gaan tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een burger van de Unie ingevolge de ontbinding van zijn huwelijk met de burger van de Unie die hij vervoegde indien dit huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk en het familielid van een burger van de Unie aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn of beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verweerder heeft onderzocht of hij, gelet op de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste, in de mogelijkheid was op verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen. Aangezien verweerder wist dat verzoeker op 23 februari 2010 in het huwelijk trad, hij op 14 december 2010 het Rijk binnenkwam, hij op hetzelfde adres in België als zijn toenmalige echtgenote stond ingeschreven tot 16 december 2013, de echtscheiding met onderlinge toestemming pas op 26 augustus 2014 werd uitgesproken en verweerder beschikte over een politieverlag waarin wordt verwezen naar het feit dat verzoeker om beroepsredenen vaak niet thuis is en ook in het bezit was van een loonfiche van verzoeker, waren er nochtans aanwijzingen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kon vallen. Verweerder betoogt dat verzoeker in gebreke bleef om zelf duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn situatie en geen gevolg gaf aan de uitnodigingen die werden overgemaakt om dienstige toelichtingen te verstrekken. Er dient evenwel te worden geïnd dat geen enkel aan de Raad voorgelegd stuk toelaat met zekerheid vast te stellen dat aan verzoeker effectief enige uitnodiging werd verstuurd. Verweerder verwijst weliswaar naar het feit dat een ambtenaar bij de gemeente Beringen hem schriftelijk meedeelde verzoeker herhaaldelijk te hebben uitgenodigd, doch enig bewijs van de verzending van deze uitnodigingen ligt niet voor, zodat niet blijkt dat deze verklaringen enige grond hebben en ook niet vaststaat dat deze uitnodigingen naar het correcte adres werden verstuurd. Verweerders standpunt dat een verder onderzoek door verzoeker zelf onmogelijk werd gemaakt doordat hij weigerde in te gaan op een uitnodiging om inlichtingen te verstrekken vindt geen steun in de aangebrachte stukken. De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk werd voorbereid, dat niet blijkt dat deze beslissing is gesteund op correcte gegevens en dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK